

El discurs de la senyora De Gispert

IGNASI ROCA

CATEDRÀTIC DE LINGÜÍSTICA A LA UNIVERSITAT D'ESSEX

L'ini del discurs d'obertura del Parlament pronunciat per la seva presidenta ha estat, si més no, una proclama feminista. No jutjaré aquí l'oportunitat del tema al bell mig (o al bell principi) d'un solemne acte institucional del Parlament de la nació sencera, i, per tant, suposadament neutral al sexe i a la persuasió política. Sí que em permetré, però, jutjar l'oportunitat de l'estil de llengua feminista (o suposadament feminista) sobretot d'aquesta part del discurs.

Per començar, la Sra. De Gispert va recordar que fa dos anys es va referir a "la il·lusió i l'emoció que sentia en ser la primera dona presidenta del Parlament de Catalunya". Malament si no ho fos, de dona: n'hauria sigut el primer home president! El cas és que si és presidenta ha de ser dona: un home president (¿de moment?) simplement no caminaria. El que sens dubte ens volia dir la Sra. De Gispert, ara i fa dos anys, és que ha sigut la primera dona president. Sí senyor: així, amb el gènere masculí president, perquè de presidents ho són tots, els homes i les dones, mentre que de presidentes només ho són les dones. I per què? ¿No és aquest el monstre masclista aixecant (un cop més?) el cap? No, respectable senyora i altra família doblatista. El gènere és un fenomen gramatical propi de la llengua, i per tant, ni polític ni discriminatori ni res d'aquesta mena: *el llibre té gènere masculí (el)* i *la lliura femení (la)*, però cap dels dos té sexe, oi que no? Senzillament, senyores i senyors, el gènere no és sexe, ni viceversa (per marejar la perdiu encara més, els progrés *antisexistes* ara en diuen *gènere* del sexe: nom, edat, *gènere!*).

El gènere-gènere és un fenomen gramatical que hi ha en algunes llengües (les romàniques i d'altres), però no en d'altres (des de l'anglès fins al xinès). El sexe (ara també *gènere*, en llavis progress!) és la realitat biològica que tots coneixem mitjançant la qual ens trobem en aquest món. Res a veure amb el gènere. I el gènere, senyores i senyors, com que no és sexe, no té (no pot tenir) res a veure amb el sexisme.

El problema amb *els catalans i les catalanes* (copiat, per cert, del "*los vascos y las vascas*" amb què va sortir i sortir aquell senyor d'aquella comunitat) és que fa seriosament malbé la llengua. Perquè l'únic sentit que intuïtivament pot trobar l'oient per a

El gènere és un fenomen gramatical propi de la llengua, ni polític ni discriminatori. El gènere no és sexe, ni viceversa

aquesta expressió implica referència de *catalans* (*vascos*, etc.) només a homes: si es referis a tothom (sense especificar sexe) –com sempre s'hi ha referit i continua referint-s'hi fora del doblatisme–, afegir-hi *catalanes* no tindria sentit, com no en té afegir *cireres a fruita* (*la fruita i les cireres*), *balenes a animals* (*els animals i les balenes*), etc., perquè amb la primera paraula ja n'hi ha prou. Seria diferent, i legítim, lligar aquestes paraules amb *sobretot* o una paraula semblant (*la fruita, sobretot les cireres; els catalans, sobretot les catalanes*; etc.), però no és això el que fan.

Però aquestes subtileses són potser una mica massa per al col·lectiu doblatista: ni se'n preocupen ni ima-

gino que se'n podrien preocupar, per manca de coneixements potser més que per mala fe. Sí que saben, però, si són parlants de català, que aquests doblats són una moda molt recent, i, per tant, una innovació (una transgressió) del català de sempre.

I el català de sempre aquí té raó, i els doblatistes no en tenen. Primer, perquè hem vist i ja sabíem que el doblat és innecessari, redundant. I segon, perquè, com ja he assenyalat, fa un munt de mal a la llengua: en sentir-lo un cop i un altre, un dia sí i l'altre també, els oients en quedaran contagiats, sense saber-ho i contra la seva voluntat. I un cop interioritzat el doblat per tots o per la majoria, i així instal·lat en la llengua, totes les paraules emparellades en tindran necessitat constant. N'hi ha centenars, potser milers, i totes, totes, s'haurien d'utilitzar amb doblats durant tota la vida: imagineu la despesa de temps i d'energia, completament inútil. Si no us la podeu imaginar, recomano un cop d'ull a la Constitució de la República Bolivariana de Veneçuela, on la trobareu institucionalitzada.

Siguem seriosos, senyores i senyors (expressió tradicional, aquesta, que no fa cap mal). Al Cèsar el que pertany a Déu, i a Déu el que pertany a Déu. La llengua és llengua, i en la llengua el gènere és gènere: deixeu-los en pau. I dediqueu-vos a la política si és el que us interessa i allò de què sabeu. No us arrisqueu a perdre temps i prestigi en batalles que no hi tenen cap relació, i que –repeteix– només arruïnen la llengua que proclameu defensar. I per cert: ¿deu ser coincidència que són dos partits amb candidats que van doblatejar els que van perdre més escons el 25-N, i dos que no van fer-ho els que en van guanyar més?

XAVIER BERTRAL

CARTES I MISSATGES

Protegir els nostres arbres

Ja fa temps que observo que algunes de les empreses subcontractades per l'Ajuntament de Barcelona –concretament per arreglar les voreres, les bandes rugoses per als invidents, etc.–, un cop finalitzada l'obra, llenen el ciment sobrant al peu dels arbres, incomprensiblement. En conseqüència, l'impermeabilitzen i no deixen que hi penetri l'aigua.

Els arbres són imprescindibles, comporten nombrosos beneficis mediambientals, estètics, per a la salut i la qualitat de vida, etc. Precisament la nostra ciutat s'ha caracteritzat per haver sigut sensible a aquest aspecte, que causa admiració als que hi vivim i als que ens visiten.

Espero que aquest problema sigui objecte d'un control més exhaustiu.

ANTONI PÉREZ-PERELLÓ
BARCELONA

Feliç 2014

Serà un 2013 ple d'incerteses, però també amb l'esperança que sigui l'any d'infl-

xió cap a la recuperació econòmica i cap a un nou horitzó amb la mirada posada en l'any 2014. La societat s'ha tornat més exigent amb els polítics, responsables d'administrar els escassos recursos de la manera més òptima. Però primer cal extirpar el càncer de la corrupció.

El poble ha parlat i ha posat les coses al seu lloc. Ara arriba una nova generació de polítics 3.0, ben preparats, honestos, amb una nova manera de fer política, que escolten el poble i que determinaran el futur de Catalunya.

Aquest 2013 viatjarem cap a Ítaca i cremarem les naus. Una branca es pot trencar fàcilment, però tots junts serem indestructibles. Arriscar-se és perdre una mica, però no arriscar és perdre-ho tot. Feliç travessia cap al 2014. Catalunya serà.

FRANCESC COSTA
TERRASSA

Cultura en temps de crisi

Les retallades en l'àmbit de la cultura catalana van motivar una vegada més que el conseller Ferran Mascarell fos escridassat a les portes del teatre de Tarragona

en què es va celebrar la Festa de les Lletres Catalanes d'enguany. Certament, en aquests moments de desori econòmic i retallades, la conselleria de Cultura de què és responsable ha de prioritzar el que és estrictament necessari per sobre del que és prescindible, com ara el *tradicional* suport promocional i econòmic a les arts plàstiques esotèriques, dites *contemporànies*, que es van imposar en el període de la Guerra Freda. No són temps adequats per fer voleiar coloms...

JORDI PAUSAS
PARÍS

La Biblioteca de Cunit

És vergonyós que la Biblioteca de Cunit, en què es va invertir una gran suma de diner públic, tanqui les portes durant 15 dies consecutius en plena època d'exàmens.

Utilitzant dades de fa uns anys –no sé com deu estar la cosa ara–, la biblioteca càrria en cap de Cunit cobrava 70.000 € a l'any. Les xifres es poden comprovar.

Realment m'indigna aquesta situació, ja que sóc universitari. Aquesta biblioteca està oberta durant l'any, però no com

a biblioteca, sinó com a *guarderia per a nens*. I, justament, en una de les dues èpoques en què realment fa falta, tanca.

NACHO GRANADOS
CUNIT

L'esport i l'idioma

Fa unes setmanes vaig pensar que ja era hora que els esportistes d'elit prenguessin partit i es mullessin una mica. La piulada a Twitter de Puyol defensant l'educació en català, les declaracions de Messi i ara les de Xavi fan que els seus seguidors ens sentim més que satisfets amb aquesta actitud. Veus com les seves declaracions ajuden molt al reconeixement internacional de la llengua. La reforma que proposa Wert és totalment inútil.

ORIOL LOZANO PARIS
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

@diariARA facebook.com/diariARA @cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

